

Jeszcze Jedna

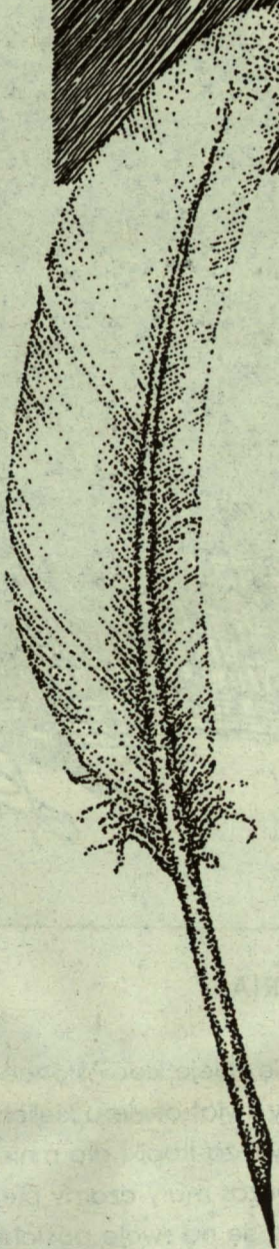
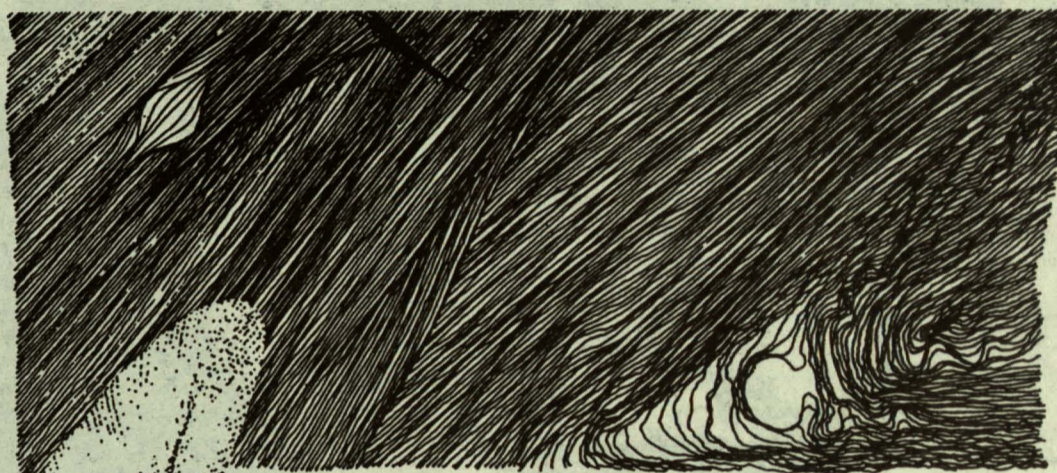
PODLASKIE PISMO
LITERACKO-ARTYSTYCZNE

NR 6. 25. GRUDZIEŃ 1997r.

MARTYN GIL POETA! - aż się zdziwisz.

żyć na nowo, to jak żyć? Prostokątem nieba na dachu, nie śpiesząc się na ulicę ludzkich losów?, w kartach początków nie odgadywać trwogi końców? Nauczyć się żyć na nowo, w lustrach nie tropić losów ani zmarszczek dobrze popołudniowych. W drodze od ślepej kuchni do ciemnej podlatarni w rękawicy na oczach zapominać twarze. W ślepej kuchni przełykać zniewagi jak się przełyka ślinę, żyć na nowo wczorajszą resztką, zdziwieniem marnotrawnej wyobraźni i bólem serca. Na nowo oszukać rozum i od początku żyć początkiem choroby, której nazwa brzmi: apetyt na życie. Żyć na nowo jak się żyło dotąd, wstyd się przyznać, poważnie i pracowicie. Skończyć z tą nieobecnością na tej ziemi, na wakacje przyjdzie czas, będzie czas, w wieczności. Na dachu świata, na nowo żyć. Stąd tylko krok do głębi. Stąd wie się to do czego się nie wie. Żyć z siebie, to nie usuwać siebie z życia. Nawet kiedy straci się związek z rzeczywistością, nawet z dookólnym strachem, nawet wtedy. Na chwilę rozpuścić się w porannej mgłę, stracić dawny kształt i na promieniach słońca nabrać nowego życia. Żyć na nowo, to znów odnaleźć siebie, swoje miejsce na dachu, swoją historię w gwiazdach, swoją historię w książkach, w twoich ramionach, w ... Dlaczego żyć na dachu? A dlaczego nie? Może to jest zagadka, fantazja dzika, nieufność sceptyka. Z całą pewnością nie jest to, jakaś tam płaska monotonia dla nietrzeźwych na deptaku, o nie. Jest to skrót niezwykle skomplikowanego świata. Stąd wszędzie blisko do przepaści. Tu, na krawędzi urwiska, myśli się precyzyjnie, słowem silnym. Tu, nadaje się poezji kierunek i sens, a życiu... chciałem napisać miłość, chciałem napisać miłość. Każdej drodze towarzyszy tęsknota, ból, strach, rozpacz, każdej drodze przez zbrodniczy, obłąkany świat ulic, aż po dach. Zewsząd ma się pogląd na rzeczywistość, brrr, a stąd z błękitu różne formy postrzegania, przeżywania próbuje się interpretować. Rzeczywistość nad przepaścią przestaje być labiryntem. Stojąc na dachu, pod kopułą nieba, śpiewa się sercem. Czy ta melodia się niesie. W sercu łączą się poszczególne elementy rzeczywistości i olśniewają gwałtownym strumieniem zachwytu. Tak było zawsze, kiedyś tam, dziś serce oblewa się sadłem, przepraszam, odpukać w niemalowane serce. Widok z dachu do wnętrza serca jest w zgodzie z własnym przekonaniem poety z jego schematem myślowym i żadne przepaście dzielące artystę od niego samego nie istnieją na krawędzi dachu. Przepaście są między artystą i artystą, między "artystą" i ulicą, między... ech. Taniec rozpaczycy tańczy się samotnie, zaczynając z własnego punktu widzenia i podziwiając indywidualnie.

Indywidualnie podziwiając zachody słońca, jedyne co podziwia poeta na dachu świata, uczy się nie tyle oryginalności, niezależności, zmienności i płynności, co pokory. Uczy się bez słów, bez tchu, bez wakacji. Chwiejnym krokiem odchodzi od zmysłów, a od obrazów odejść nie może, nie może oderwać się od perfekcjonalizmu, idzie z tym bagażem w swoją stronę, w stronę niezadowolenia ze współczesnej sztuki. Oniemiały ekranem nieba przypomina z trudem, że różnicowanie języka dodaje uroku i świeżości poezji, działa ożywczo. - Jakim słowem i jakim sposobem powiedzieć, nazwać to piękno, ten cud? Ani romantycznymi, ani konkretnie, ani piórem, ani sercem, ani pędzlem, ani nawet muzyką, tego zachwytu wyrazić się nie da. Poeta zmienił obraz widzenia, na jeszcze bardziej frapujące indywidualne upodobania, zamyka oczy, pisze ciszę, którą między wiersze włoży. Czytaj między wierszami czytelniku, czytaj ciszę, usłysz ją. Cisza jest prawdą. Wsłuchany w ciszę poety, czeka na sprzyjający moment. Z momentów prawdy wiersz buduje. To się nazywa zwięzłość i bezpretensjonalność ekspresji. W ciszy między wierszami go umieści za sprawą serca, tworząc w ten sposób ograniczoną całość, przepraszam, organiczną całość świadomości i podświadomości. Tyle wolności co między wersami. Wolność jest ciszą. Uciszył poeto rozbuchany umysł, jest ciemno, zachód słońca już się dokonał, nie zobaczysz Go więcej, a zachody słońca jeszcze będziesz mógł podziwiać nieraz. Coś za coś - recepta na nowe życie. - Poproszę receptę... a gdybym tak mógł Go sklonować. Nic za coś jakież to polityczne, tj. poetyczne. Poeta zachłysnął się spokojem umysłu i samowiedzy. Dlaczego zrobił to teraz, z tekstu nie wynikało? Z tekstu wynika to, co chcemy żeby wynikało. Dobrze skonstruowany /i nie tylko/ wiersz, pozwala doświadczać piękna i uniesienia bez głębszego rozumienia dzieła. Poeta pisząc nie myśli o czytelniku /przykro mi/, pisze, bo ma taką nieprzeparowaną potrzebę. Słowa wymyślone w ciszę spadają na powieki głębi, słowa - Wskreszę Go. Pojawi się jak natchnienie.

C.D.N.

MARCIN SERAFIN

PROROCTWO NA TERAZ

to zdarzenie które nadchodzi
to nie jest twój zasrany interes
nie poniżej człowieka w sobie
zwłaszcza w mojej obecności tutaj
te oczy które wpadają
to nie jest twój zasrany interes
nie spodziewaj się bonifikaty
unikatowo obrabiony produkcie
postulatu osiągniętego
bezproblemowo
bezkrwawa i bezkosztna masa plastyku
wdziera się w te oczy które wpadają
to nie jest twój zasrany interes
człowieku z centrum losu tego świata
bo ja między palcami
widzę
co ma się tutaj wydarzyć

WARIAT

co się dzieje kiedy słońce wschodzi
kiedy kwiat otwiera kielich
kiedy mżą tropiki dla mnie?
wówczas maty czarny pies
rzuca się na swoje postanie
rozgryzając porzrzucone kości
a pazury drapią zamknięte wrota
psia dusza rozwyła się
w tej sekundzie
karlejąc do niewyobrażalnych
rozmiarów
dzień się kończy nagle
księżyc ciągle w pełni
a szaleństwo trwa
lomot leci poprzez wiatr

ZAPROSZENIE

w twoje dłonie
wchodzę
mową rąk
pomilczę

ZAWIROWANIE

deszcz
ani ziemi nie ma
ani nieba

majaczą trzy wierzby
utopione po uszy w kałuży
chłód
bezdroże
kamień dół
już miałam dostać
wstrząsu mózgu
nagle nie wiadomo skąd
w tym świecie słoty
za błuzkę wpadł

słońca kawałek
liść
bardzo szczerzłoty

HELENA ROMASZEWSKA

PRZEZ MUR

szczyty przestrzeni
wytyczę
przeniknę pragnienia

dryfuję za ledwie
po powierzchni mózgu
oceany prasuję

nim uświadomię
mroki wnętrza
roztrzaskam się
o własne
lustro

w ciemnej pustce
jest przecież miejsce
na westchnienie dosytu

EGZYSTENCJALNA MEGAFOBIA PTAKA KURY

stary gramofon rozpada się nagle
choć wszyscy wiedzieli o tym
dużo wcześniej od niego
nikt nikomu nic nie mówił
o tym jaszczurki piszczą w zaroślach
o tym niedźwiedzim burczy w
brzuchach
kiedy toczą się po skalnych pagórkach
stary lis wyskoczył z drzewa
i wyciągnął rewolwer z kieszeni
krwawa kura czerwono-biała
rozpostarła skrzydła do czegoś
i wpadła dziobem w wieczną kałużę
mokradeł i chłodu rozlewiska
oceanicznych otchłani transformacji
dym uciekł z lufy
i powędrował
do krainy wiecznych towów
zastużenie

Z TOMIKU

21 DNI DOKOŁA SERCA

DZIEŃ VI nadzieja

Dzisiaj mam mieć zgodę
na przyjęcie pionowej postawy
postawy wyróżniającej *homo sapiens*
od stworzeń pozostałych

dzisiaj mam rozpocząć
naukę chodzenia

chodzenie a chodzenie
patrzac na przesuwanie się
chorych podtrzymywanych przez
szpitalne ściany
widzę sprężyny mięśni
maratończyków

i jak tu można mówić
o równości człowieka
do człowieka

a na Antarktydzie też
człowiek samotnie depczący
tysiące mil lodowych
drwi z mrozów biegunowych

już dzisiaj być może
z upadku się podniosę
i dźwignę znów człowieczy los
by iść ciągle iść
w stronę słońca

DZIEŃ IX odfrunięcie staruszka

zło nie wyszło ze szpitala
ale w dwie godziny potem
skradło z sali *vis á vis*
staruszka S z wioski K
czy to był dusiołek z mora
czy może Tanatos
dotąd nie wiem o tym

w trzy godziny po zwiezieniu
eks-pacjenta do trupiarni
sala ta 111 żyła najnormalniej

chorzy od martwego łoża
pustką się poodgradzali
milcząc gryźli szarą dolę
później spali rozmawiali

wśród sióstr co objęły warte
znalazło się kilka trzpiotek
przecież młodość lubi żarty
smutki idą bokiem

MARCIN SZCZYGIELSKI

ósmy dzień tygodnia

dzisiaj jest niedziela
taka zwyczajna jak wszystkie inne
może jest nawet wieczór
taki zwyczajny
jak wszystkie wieczory tygodnia
jest niebo ziemia
ziemia niebo ziemia ludzie
jeden mały ludź
a zaraz obok drugi
i nic tylko
oczy ręce nogi
więc są ludzie
potrafiący nawet mówić
a raczej głośno milczeć
potrafiący śpiewać
mordować ze śpiewem na ustach
to takie zwyczajne
jak wszystkie wieczory tygodnia
dzisiaj jest niedziela
nie jakiś piątek czy środa
dzisiaj można odpocząć
przy butelce wódki
i jak ktoś napisał
czerwonymi palcami
gładzić białe piersi kobiet
można można można
w ten święty dzień
wszystko jest możliwe
i niech nikt nie mówi
że to takie zwyczajne
że to tylko niedziela
dzisiaj jest NIEDZIELA

JESZCZE JEJEDNA

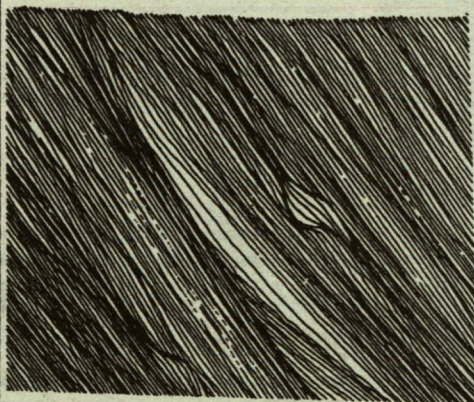
HALINA WALCZAK

Stamtąd

nim przyjdiesz
na świat
powie Stwórca tak

pasuję Cię
na człowieka

bądź godny życia
które tam czeka

KAZIMIERA PAWLUK

Miłości przybądź

Miłości przybądź
miłości przyleć
miłości zamień się w ptaka
co zechce śpiewać
na moim drzewie

A może w wietrze będziesz szumiała
w liściach na drzewie
w igłach sosny
zimową porą w płatkach śniegowych
i pięknych fiołkach gdy będzie wiosna

W niezapominajkach które tu rosły
i rosną nadal tylko bez ciebie
rosną w mych myślach
w marzeniach moich
przybądź cię proszę

Ja Twoje przyjście pięknem przystroję
założę wieniec z cudownych kwiatów
zaproszę chóry tu leśnych ptaków
na Twoje przyjście na powitanie

W 1998 ZYCZYMY CI TEGO, CZEGO TY
ZYCZYSZ SOBIE I INNYM
- REDAKCJA „JJ” I PRACOWNICY
KLUBU KULTURY „EUREKA” - DOSIEGO
ROKU ♥

WYSPA

wielkie cmentarzysko w tunie topi się
jaskrawej
psy z kulawymi łapami wyszczekują swoją
samoćność
niczego nie można dokonać z ludźmi w
kieszeni
gdzie jest izolacja?
przecież to jest bezpieczeństwo
przewody łączą się w katastrofy
wystające ponad betonowe okiennice
to nie jest prawdziwa wyspa
bo tutaj nie zwalczą się siebie
bo tutaj widzi się tylko siebie
kiedy grymas zagląda ci w oczy
szczerząc fałszywe perły
kiedy śmiech zatyka uszy wsluchanych
we własne bicie serca
ginącego w zgietku
zdania mówią prawdy teorii
a teorii są cudze palce
z których wylatują bociany i kaczkę

MARCIN SERAFIN

MIEJSCE NA ZIEMI

klucz żurawi poleciał już
na spotkanie nowego życia
tęskne ciepłe kolory
zawirowały na palecie
zwarowanego awangardowca
gdy stary listonosz rozrzucił wokół
wszystkie karty pocztowe
gdzie cały świat
odbija asfalt ulic
gdzie niecierpliwość skazańca
nasyca nas ubezpieczeniem
gdzie stary biały lis
zobaczył swoje szachrajstwa
tak to tutaj matpie szaleństwa
tracą na wadze tyle
ile waży mądrość
bezwrotnie przez nie zatracona
w nieuniknionej deprecjacji

KONKURS POETYCKI

Klub Kultury "Eureka" z Białej Podlaskiej i Podlaskie Pismo Literacko-Artystyczne "Jeszcze Jedna" ogłaszają

DRUGI TURNIEJ POETYCKI SZKÓŁ ŚREDNICH
WOJEWÓDZTWA BIAŁSKOPODLASKIEGO
"O ZŁOTE, GĘSIE PIÓRO"

WARUNKI KONKURSU:

- Na Konkurs należy przysłać od 3 do 5 wierszy w trzech egzemplarzach opatrzonych godłem. Takim samym godłem i pieczęcią Szkoły winna być oznaczona, zaklejona koperta, zawierająca dane uczestnika Konkursu.
- Termin nadsyłania prac mija 31.01.98r.
- Rozstrzygnięcie Konkursu nastąpi w drugiej połowie lutego 1998r.
(nagrodzeni uczestnicy i Szkoły zostaną powiadomieni)
- Prace bez pieczęci Szkoły lub niespełniające innych warunków Konkursu nie będą oceniane.
- Oceny utworów poetyckich dokona Jury złożone z profesjonalnych polonistów i krytyków literackich.

NAGRODY:

I miejsce - nagroda pieniężna dla ucznia i statuetka "Złotego, gęsiego pióra" przyznana Szkole zwycięzcy.

II miejsce - nagroda pieniężna

III miejsce - nagroda pieniężna

Prace konkursowe prosimy przysyłać na adres:

tel. 3436291

Klub Kultury "Eureka" Redakcja "JJ" 21-500 Biała Podlaska ul. Orzechowa 34

KOCHANEK TERPSYCHORY I SZEŁKI T. KANTORA
czyli cudze chwalicie, swego nie znacie.

Spektakl "Istnienie" Ireneusza Wagnera zakończył VII Podlaską Jesień Teatralną. Opała kurtyna, przebrzmiały oklaski. Na scenę wyszedł młody człowiek, którego wieloletnie peregrynacje z Teatrem Przestrzeni Nierealnej miałem przyjemność obserwować. A było na co popatrzeć i co przeżyć - bo o to chyba głównie chodzi. Przez głowę przeleciały mi migawki z "21305 Five Helene Drive", "Luster Florencji", "Błogosławionej Namiętności", "Korytarzy". I wreszcie "Istnienie" - przywiezione znad grobu Morrisona, Moulin Rouge, też z zakurzonego paryskiego bruku. Dwie główne postaci tego przedstawienia - Irek Wagner i Renata Szupiluk sprawiły, że młoda w większości publiczność została zahipnotyzowana. I więcej nie ośmielę się powiedzieć, bo cóż można powiedzieć o emocjach, nastrojach, myślach... Na scenę wyszedł młody człowiek. Pomyślałem, że spokój, którym emanuje wziął się ze słusznego przekonania o dobrze wykonanej robocie. Później dowiedziałem się ile wysiłku kosztowało Irka przygotowanie tej duchowej uczyty i jak mało otrzymał pomocy z zewnątrz. Ciekaw jestem kiedy Poważni Panowie z Poważnych Biurek zauważą, że mają w zasięgu ręki Złoty Róg, i że szkoda było by go stracić. A co do szelek Tadeusza Kantora. Miała je na sobie niezrównana Renata Szupiluk. Skąd się wzięły w posiadaniu Irka to już całkiem inna historia...

Arkadiusz Sawczuk

MARCIN SERAFIN

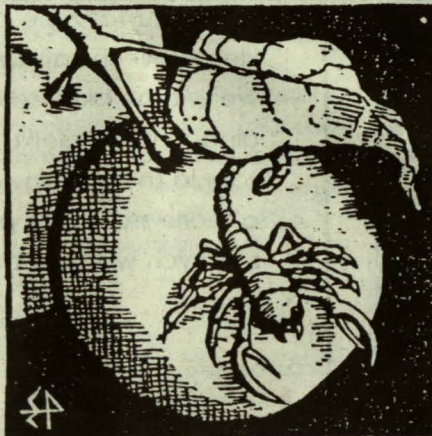
PRZEPROWADZKA

pora już wymienić pościel
przenieść się na trawę przed sobą
gdzie nabrzmiate owoce jarzębiny
pękają w dziobach wygłodniałych
gdzie pęd ku obnażonemu światłu
powstrzymuje wszelkie zahamowania
pora już wymienić przestrzeń
przenieść się na kilejkę linową
mknącą w przestworza nie zważając
na wszystkie odkrycia rozumu
pora już wymienić ręce i oczy
przenieść się na niezamieszkałą planetę
gdzie można widzieć i czuć
jeszcze coś poza sobą

nasz adres:

KLUB KULTURY
„EUREKA”
REDAKCJA
„JESZCZE JEDNEJ”
21-500 BIAŁA PODLASKA
UL. ORZECHOWA 34

TEL. 3436291

CZEKAMY NA TWOJE
TEKSTY LITERACKIE
I PRACE PLASTYCZNE
(CZARNO-BIAŁE RYSUNKI I GRAFIKI)

Skład Redakcji: Halina Besaraba,
Ryszard Kornacki,
Arkadiusz Sawczuk
(redaktor nacz.)

Opracowanie graficzne:
Arkadiusz Sawczuk.